

pr. Td. Land. Jeg vil dog anføre, at hvis den næste Vurdering skal give en Gennemsnitsjordværdi af 800 Kr. pr. Td. Land middelgod Jord Danmark rundt, vil vi staa overfor en Stigning i Vurderingssummen, som bliver meget klækkelig, saa klækkelig, at vi neppe naar den ved den nye Vurdering.

Jeg skal dernæst gøre et Par Bemærkninger om den Indrømmelse, det ærede Medlem fra Ribe (Brorsen) har gjort overfor vor Hævdelse af Princippet: en Omvurdering ved Ejerskifte. Jeg vil om denne Fremgangsmaade sige, at den bryder ganske det Princip, der ligger til Grund for hele Reformrækken. Den har intet som helst at gøre med de periodiske Vurderinger, som her er foreslaaede, og jeg vil blot nævne, hvilken Virkning en saadan Ordning kunde have. Hvis man tænker sig, at man udleverer Statens Jord til Brug paa disse Betingelser paa en Tid, da Jordværdien f. Eks. er ansat til 800 Kr. pr. Td. Land, og vedkommende saa svarer en aarlig Rente af denne Sum, saa længe han overhovedet besidder Ejendommen, medens, hvis en ny Ejers kommer til, den nye Vurdering skal være bestemmende for hans Afgiftsvilkaar, vil Resultatet kunne blive, at en Mand om 5 Aar maaske stod med en Afgift, der var dobbelt saa høj som den, der er rimelig, idet en ny Vurdering vilde give en Ansættelse af 400 Kr. pr. Td. Land, altsaa halve Udgifter. Det vilde jo medføre pro forma Salg og Forsøg paa at omgaa disse Afgiftsvilkaar paa alle mulige Maader, og det er ganske uholdbart. Derfor advarer jeg paa det mest indtrængende imod at gaa den Vej, og jeg glæder mig over, at det ærede Medlem fra Varde (Pinholt) meget stærkt støtter mig i saa Henseende; det ved jeg, fordi han paa dette Omraade nærer den samme Anskuelse som jeg.

Til sidst kun en kort Bemærkning om Henvisningen til „Hedebruget“ og Hedejordens Anvendelse. Jordspørgsmaalet kan nu ikke løses ved Hjælp af de jyske Heder. Jeg anerkender det dygtige Arbejde, man har gjort fra „Hedebruget“s Side, men i Forbindelse med denne Forslagsrække nytter det ikke at henvise til Hedearealerne.

Brorsen: Det er kun nogle ganske faa Bemærkninger, jeg har at gøre; jeg har nemlig Indtrykket af, at i alt Fald i første Omgang er Sagen nu uddebatteret, og det bliver vist kun Gentagelser, naar vi nu forsøger at holde Diskussionen gaende. Der er imidlertid et Par Talere, der har været

inde paa at citere Udtalelser af mig; dem vil jeg gerne have Lov til at svare.

Der er et enkelt Spørgsmaal, som har været særlig fremme i Debatten, Spørgsmaalet om Ekspropriation, og jeg kan med Hensyn til dette henvise til mine Udtalelser. Venstre har altsaa indtaget det Standpunkt med Hensyn til dette Spørgsmaal, at vi mener, at der i alt Fald i en Række af Aar vil være tilstrækkelig Jord, uden at vi behøver at gaa til Ekspropriation til Udstyknings. Hvis der virkelig i Fremtiden; hvad jeg ikke vil haabe eller tro, indtræder en Nødstilstand, da bliver Spørgsmaalet naturligvis aktuelt, og da antager jeg heller ikke, man vil vige tilbage for at give sig i Lag med Overvejelse og ogsaa gennemføre noget i den Retning. Men foreløbig mener vi altsaa, der er Jord nok, og vort Program med Hensyn til dette Spørgsmaal kan man egentlig bedst anføre ved at citere et Par Verslinier af en kendt Sang: Hvad du evner, kast af i det nærmeste Krav. Det er egentlig det, vi skulde gøre i det politiske Liv og ogsaa overfor dette Spørgsmaal. Vi taler vidtstvævende om, hvad der skal ske en Gang om mange, mange Aar med Hensyn til hele Jordspørgsmaalets Løsning; men lad os løse dette Spørgsmaal nu for de kommende Aar; saa kan vi altid se, hvordan Danmark og Verden ser ud 5 Aar efter. Det, man i allerhøjeste Grad savner i det Regeringsforslag, der er fremsat, er, at der ikke er noget Program, der er ikke nogen Plan. Der er talt om, at der ikke er nogen Finansplan, men man ved egentlig heller ikke, hvad Ministeriet i det hele taget tænker paa med disse Forslag, hvor mange Brug man tænker at oprette, hvor mange Penge man vil stille til Raadighed, og det er dog ikke ganske underordnet. Jeg har ikke tænkt, at man skulde spare paa Pengene, men det er dog ret nødvendigt at faa at vide, hvorledes man i det hele taget tænker sig, at Pengene skal skaffes til Veje. Jeg har udkastet den Tanke, at man kunde gennemføre et Forslag, hvorved man i Løbet af en 5 Aar kunde oprette 5 000—10 000 Brug. Det var en indgribende Reform efter min Mening. Men hvad siger det ærede Medlem fra Lejre (N. Frederiksen)? Nej, siger det ærede Medlem, det er ingenting, i Løbet af 10 Aar skal vi have 25 000—30 000 Brug! Men desto mere nødvendigt er det da, mener jeg, at faa at vide, hvorledes man har tænkt sig, Pengene skal skaffes til Veje. Det er meget godt, at der skal være baade Forrentning og Amortisation; derfor betyder Udgiften ikke saa